

CORSICA

Een zeekayactocht langs de westkust van het eiland van de vendetta.

Johann van Rossum

Vorig jaar na het zeekamp liepen we al te denken aan een tocht rond een van de eilanden in de Middellandse Zee. Vanwege zijn ruige westkust viel de keuze op Corsica en we informeerden her en der of er wellicht belangstelling bestond om zo'n tocht mee te maken.

Er kwam aanvankelijk weinig respons op onze oproep en we besloten dan in ieder geval met z'n tweeën te gaan en een serieuze poging te doen het hele eiland te ronden in veertien dagen. Een paar maanden voor ons vertrek ontvingen we van twee zeekayakers die al langs het eiland gevaren hadden een paar zeer nuttige en sympathieke e-mailtjes. Bijna iedereen die we spraken, drong er met klem op aan niet als een stelletje gekken met de kano rond île de Beauté te racen. Beperk je tot de westkust en pak alle inhammetjes, kiezelstrandjes en kleine dorpjes die je tegenkomt, het eiland verdient eenvoudig deze uitgebreide aandacht. We besloten niet eigenwijs te zijn, eigenlijk geheel tegen de natuur van twee leraren in, te beginnen in Calvi en zuidwaarts richting Ajaccio en Bonifatio te peddelen.

Dinsdag 4 juli verlaten we, na een rit van twee dagen door Duitsland, Zwitserland en Noord-Italië, om 08.00 uur de scooterdrukte van Livorno en schepen ons in op een van de veerboten naar Bastia. Een dure overtocht; onze Transit met twee zeekano's op de dakdragers valt in de categorie camper! Bovendien moeten we de kajaks uit de beugels omgekeerd op de lastdragers leggen om niet boven de grens van 2.50 uit te komen. We hebben ook overwogen om als voetganger, de kano als handbagage op het kanokarretje het autodek inrijden, naar de overkant te gaan. Voordeel: je spaart al gauw driehonderdvijftig euro! Nadeel: tenzij je het eiland rondt, moet je altijd weer hetzelfde stuk terugvaren.

Achteraf zijn we blij dat we de auto bij ons hadden.....

Twee uur later, we hadden een zeer snelle boot, rijden we Napoleons geboorte-eiland op en ons meteen vast in een stadfile. We genieten van het feit dat de vrachtwagenchauffeur, verantwoordelijk voor dit oponthoud, zich niets aantrekt van het enthousiaste claxonneren en op zijn dooie akkertje verder gaat met lossen. Na het lawaaierige Bastia is de bergroute naar de andere kant van het eiland een weldaad. Door de geopende portierampjes komt de geur van lavendel af en toe binnenwaaien. Af en toe voelen we een zeer koude windvlaag en haasten we ons om de raampjes snel dicht te draaien. De mistral?

Het is in ieder geval weer bloedheet als we op een camping in Calvi onze tenten opzetten en op zoek gaan naar een geschikte plaats om aan onze kanotocht langs de westkust te beginnen. Met bepakte kano op het kanokarretje is de afstand van de camping naar het strandpaviljoen best te doen; het tillen van de Mariners over het spoorlijntje en het mulle strand is even wat anders...

De auto mogen we op de parkeerplaats van de camping laten staan. Als we tot Ajaccio varen, kunnen we met de trein terug naar de auto. Zouden we de hele westkust kunnen doen, dan moeten we vanuit Bonifatio eerst met de bus naar de hoofdstad en daarna met het enkelspoor naar Calvi. We zijn er in elk geval een dag mee zoet om de auto op te halen.

Woensdag 5 juli, het is warm en bijna windstil als we in een zonovergoten baai met azuurblauw, helder water de Middellandse Zee inschuiven. Hier hebben we van gedroomd: een spiegelgladde zee, schitterend landschap en water waarin je voor je plezier een eskimorol maakt. Dromen komen niet altijd uit, dat merken we als we de luwte van de baai van Calvi verlaten en na la Revellatta 5 à 6 Beaufort ZW recht op onze boeg krijgen. Een deining van een meter of vier, flinke rollers, geen brekers. We hebben even geen aandacht voor het ongetwijfeld mooie landschap aan onze linkerkant: Punta Bianca en de Grottes des

Vieux Marins. Het is werken geblazen. Drie uur later, na Punta Guale, een meter of dertig uit de kust varende, hebben we nauwelijks het idee dat we vooruit komen: we blijven dezelfde rotsformaties naast ons zien. De wind speelt een vervelend spelletje met ons en we besluiten koers te verleggen naar Baie de Nichiareto. In de luwte van de baai -de wind was wat minder, de golven waren er nog steeds- overleggen we. We hebben het mooi gehad voor vandaag. Dit is niet leuk meer; we varen langs een schitterende rotskust en zien er nauwelijks iets van. We gaan een mooi plekje opzoeken om aan te landen. Maarten maakt van deze pauze gebruik om een

paar foto's van mij te maken; een paar minuten later ben ik de vissen aan het voeren: zeeziek! Ik wil echt naar de kant. In het uiterste hoekje van de baai lijken de golven en de rotsen minder heftig. We besluiten om erheen te varen. Een meter of tien van het kiezelstrandje. De rollers achter ons zijn aanvankelijk redelijk hanteerbaar en ik klim uit mijn kano om te voorkomen dat de golven me op de vrij grote kiezels zetten. Ik meen op kniehoogte te zijn uitgestapt, maar verdwijn tot mijn oksels in het kristalheldere water. Een misrekening die me duur te staan komt! Ik heb mijn kano bij de voorste tokkel vast en probeer al wadend alles netjes aan de kant te krijgen. Er komen een paar grote rollers achter me en ik moet toezien hoe de achterkant van mijn boot tegen een erg in de weg liggende rots aanslaat. Zo snel mogelijk stap ik over de glibberige, met algen begroeide stenen en trek de kano het kiezelstrandje op. Al heel snel zie ik dat in de buurt van mijn scheg een flinke beschadiging zit. De Achillespees van mijn Mariner! De gedachte dat de bouwer van mijn kano het hele spul in no time en spotgoedkoop zal repareren, kan me op dit moment weinig troost geven. Einde van een vakantie die nog maar net begonnen is? Tijd om daar lang over na te denken gun ik me niet. Ik kijk snel of er een goede plaats is waar ik Maarten veilig kan helpen bij aanlanden. Hier op dit kiezelstrandje blijven de golven erg hoog aanrollen. Een kilometer terug is ook een kiezelstrandje en het ligt in de luwte van Punta di Cantaleli, geen golven. Hij moet maar daar naar toe gaan. Ik ga proberen met duck tape de scheur langs de schegkast af te plakken, zodat we weer kunnen varen. Ik roep Maarten toe dat ik daarheen kom zodra het mogelijk is. Voorlopig worden de golven alleen maar hoger. "Kan vanavond zijn, van nacht of wellicht morgenvroeg!" Een o.k.-teken vanaf het water vijftig meter verderop bevestigt de afspraak. Terwijl zoonlief wegvaart, begin ik met het leeghalen van de achterste ruimte van mijn kano. Alles is wel droog gebleven, maar naast de scheg zit een duimgroot gat. Ik ben er een tijdje mee zoet om de moeilijke hoek van schegkast en achterstevan dicht te krijgen. Aan de buitenkant ziet het er erger uit: een scheur over de hele lengte van de schegruimte. McGuiver maakt er hele vliegtuigen mee, het zal mij lukken om met deze duck tape mijn boot waterdicht te krijgen! Het water gutst van mijn lijf, het is bloedheet hier. Honderd meter verderop ontdek ik een redelijk vlak stukje. Als ik hier straks weg kan komen, dan zal het van daaruit moeten. Dat betekent wel dat alles uit de boot moet. Voor tien dagen eten, voor vier dagen water, brander en brandstof, kleding, tent, tarp, slaapspullen, Tatteltje-zitje, fotomateriaal, kanokleding, vuurpijlen, kanokarretje, snorkel, duikbril, zwemvliezen en een heleboel dingen die er voor zorgen dat je aangenaam selfsupporting bent. Zo aangenaam ervaar ik dat op dit moment niet; alles moet over honderd meter grove kiezel gedragen worden, stenen waarover het zelfs zonder bagage onprettig lopen is op teva's. Drie kwartier en een hele boel zweet later is alles inclusief lege kano een voetbalveldlengte verplaatst. Ik heb echt geen fut meer om alles er nu weer in te pakken en neem een frisse duik in subtropisch golfbad van Baie de Nichiareto. Ik ben even de ellende van vandaag vergeten en als ik terug op de kiezels mijn complete uitrusting in de bakkende zon zie liggen, maak ik me nog een keer kwaad en een kwartiertje later heb alles behalve mijn Thermarestmatje ingepakt. De aanrollende golven op de grote stenen langs het strandje laten me weten dat ik nog niet aan vertrekken hoeft te denken. Achter het kiezelstrand is een vlak stuk met olijfbomen: schaduw! Niet lang daarna lig ik prinsheerlijk te slapen op mijn slaapmatje. Het zal tegen een uur of acht geweest zijn, als er een auto langzaam langs me rijdt en onder een van de olijfbomen verderop geparkeerd wordt. Er stapt een zwaar bebaarde man met een vriendelijk gezicht uit. Ik wil opstaan, maar hij komt naast me zitten en vertelt me dat dit zijn terrein is, maar dat ik hier best mag bivakkeren. In mijn beste Frans vertel ik hem wat er gebeurd is en in perfect Engels (!) maakt hij duidelijk dat hij zelf ook een Nordkapp vaart, hij kent dit stukje baai erg goed, alleen bij vlakke zee landt en vertrekt hij hier. Hij biedt mij aan met de Landrover naar Maarten te rijden. We moeten wel door de maquis, dus een korte broek is niet zo'n succes. Maar we kunnen ook proberen om samen de kano, als de golven even wat minder zijn, te water te laten. Daarvoor moet hij wel even "strippen" want zwemkleding heeft hij even niet bij zich. Even later staat Joe-Michel LeBlanc poedelnaakt op mijn teva's na in het water en trekt mijn kano over de door de algengroei spekgladde keien. "Mijn duck tape!", denk ik nog, maar hij gebiedt me snel in de boot plaats te nemen en in de volgende roller te duiken. Opgelucht weer water om me heen te hebben, wacht ik op de Corsicaan die me mijn slippers nabrengt. Ik blijf nog even wachten tot hij weer op de kant geklauterd is en wuif "au revoir". Precies op de plaats waar Joe-Michel aangaf trof ik Maarten. Hij had de survivalbag en zijn zwemvest met reflectoren als baken opgesteld,

zodat ik hem ook 's nacht in het licht van mijn Petzl-hoofdlamp zou kunnen vinden. Die avond slapen we op een kiezelstrandje met de grote vlakke stenen als ondergrond voor de slaapmatjes, beschermd door Jungle-oil tegen brutale en bijtgrage muggen en voor de zekerheid diep weggedoken in de slaapzak. Vleermuizen vangen de insecten boven ons weg en verder, heel veel verder zien we de mooiste sterrenhemel boven ons verschijnen.

Donderdag 6 juli, Maarten ligt nog wat na te dommelen, ik maak een paar foto's van onze campingsite en opeens hoor ik iets boven onze kampeerplaats een bekende stem uit de maquis. Uit het bijna ondoordringbare struikgewas komt monsieur Joe-Michel LeBlanc, gewapend met werkhandschoenen, Leki-stok en een vervaarlijk uitzijnde machete. Hij wilde er zeker van zijn dat we elkaar weer gevonden hadden en beleefd een kopje koffie of thee afslaand, neemt hij na een kwartiertje weer afscheid en verdwijnt in de mediterrane begroeiing. Er staat weer een aardige deining als we Capo au Cavallo ronden. De wind is gedraaid naar het westen; het zal niet meer dan 4 Beaufort zijn. Aan onze linkerkant zien we enorme rotspartijen zo'n driehonderd meter boven ons eindigen in een bijna kobaltblauwe lucht. De golven beuken brutaal op de voet van de Torra Truccia. Het water kleurt dan weer phthalogroen, dan ultramarijn en soms het diepe winsorblauw; de witte schuimkoppen tegen de rotsen maken het schilderij compleet en je voelt je klein, heel klein in je zeekanoetje van vijf meter. Genietend scheppen we het water van de Middellandse Zee naast ons weg en bereiken zo tegen drieën het strandje van Galéria. De geograaf in het gezelschap merkt de vrij grove korrelstructuur van het zand op en besluit meteen een monstertje Galériastrand mee te nemen. Het is meteen duidelijk dat hier op dit drukke strand niet gekampeerd kan worden. Een camping moet hier wel ergens zijn, maar we kunnen niets ontdekken. In het dorpje kopen we een paar flessen water, een Corsicaanse meloen en twee blikjes cola. De ijskoude frisdrank zou het strand niet meer bereiken. We peddelen een stukje terug, langs het kiezelstrandje. Hier is het strand leeg, de kust vrij steil en de golven stellen niet echt veel voor. Maar veel beschutting is hier niet en de weersverwachting voorspelt harde tot zeer harde wind in de avond en nacht. Wat verderop, tussen de rotsen vinden we in de uithoek van de baai een aardig beschut plekje. Wel veel drijfhout, kiezels en rotsen. Tussen al die troep van plastic, hout en zelfs een overleden motorbootje vinden we een vlak stukje met zand. Met enige creativiteit wordt met de tarp, stokken, peddels en drijfhout een schaduwrijk plekje gemaakt, een aangenaam klimaat gecreëerd onder de meedogenloos bakkende Corsicaanse zon. Hier zouden we vannacht blijven. Het wordt donker, het begint behoorlijk te waaien daarbuiten op zee; we zien flinke koppen op de golven. De tarp ruimen we op en zetten Maartens binnentent op. De North Face biedt ruime genoeg voor twee en vrij van insecten en ander ongedierte slapen we wederom prinsheerlijk. Niet veel gevaren vandaag, maar 20 kilometer, maar wel veel gezien.

Vrijdag 7 juli, de zon is eerder op dan wij en probeert ons nu met succes de tent uit te koken. Na een uitgebreid ontbijt varen we de nu windstille Golfe de Galéria uit. Na Capo Porcolicato merken we dat de wind verder naar het noordwesten gedraaid is en relaxed met windkracht 4 in de rug varen we richting Nationaal Park Scandola. Een twintigtal meter voor ons schiet een school vliegende vissen als pijlen uit het water omhoog om een paar meter verderop weer te verdwijnen in de golven. We varen langs de schitterende combinaties van granietmassa's en vulkanisch gesteente, die zich honderden meter boven het donkerblauwe water verheffen. Een visarend cirkelt ver boven ons en zoekt een rustplaatsje op een van de rotsen. Na Scandola zouden we eigenlijk richting Porto moeten varen, een plekje voor de overnachting zoeken langs de kust ten noorden van de havenstad. Van daaruit zouden we morgen Les Calanche de Piana gaan bekijken. Duizelingwekkende steiltes van driehonderd meter hoog, gerafelde en verweerde kliffen van rood graniet. De wind is echter toegenomen en gedraaid naar het westen. Enorme watermassa's komen vanaf onze rechterzijde aanrollen. Een toevlucht nemen tot de haven van Porto is een optie, een geschikte landingsplaats langs de noordelijke kust van de Golfe de Porto moeten we met deze zeegang en deze windrichting maar wijselijk vergeten. We besluiten de Golf van Porto recht over te steken richting Tour de Turghiu in de luwte van Capu Rossu. Les Calanche laten we letterlijk en figuurlijk links liggen; we zien in de verte de golven beuken op het enorme woud van purpersteen. Daar hebben wij vandaag met onze kajaks niets te zoeken! Tien kilometer knokken met zijwind en huizenhoge deining en twee uur later, komen we in de luwte van de

kaap die bijna onze naam draagt. Het is nu griezelig windstil, het water is spiegelglad. Toch zijn we een dikke vijfhonderd meter uit de kust. Maarten vaart vooruit om een geschikte plaats om aan te landen te vinden. Vijftig meter achter hem, ik schat een meter of twintig voor mijn boeg, duikt een donkere rugvin op en twee meter daarachter een staartvin: een dolfijn! Op een kiezelstrandje met wat lawaaierige adolescenten met ruige motorboten rusten we een uurtje. Even een verkoelende duik in het kraakheldere water en daarna varen we verder en we ronden Capu Rossu en volgen de kustlijn. De zee geselt de rotsen van Cala di Palu; het eerste beste zandstrandje ligt volgens de kaart bij Cariu. Het is een mooi zandstrand, het is erg druk met badgasten en tussen de zwemmende koppies door laten we onze kano's door de branding op het strand zetten. Een luxe landing! We horen dat de camping tien minuten gaans het binnenland in is, helaas door de smalle paadjes door het stekelige struikgewas onmogelijk met volgepakte kano's op kanokarretjes te bereiken. Dat wordt wildkamperen op een uithoek van het strand. Achter een paar rotsen liggen onze boten uit het zicht, de tarp valt nauwelijks op tegen de begroeiing van de rotsen achter ons. Wildkamperen met op loopafstand door de maquis alle luxe zoals campingwinkel, wc, douches en vers drinkwater. Vandaag hebben we 38 kilometer gevaren.

Zaterdag 8 juli, we worden wakker van de branding op het strand. We hebben het al gauw gezien voor vandaag: willen we het spul heel houden dan wordt het vandaag een rustdag. De tarp blijkt nu weer een werelddansschaf geweest te zijn. We houden het best vol zo in de schaduw van de groene ripstop nylon luifel van vijftientwintig vierkanten meter. Een Noorse jongen komt even een kijkje nemen. Hij vaart ook zeekajak en is vooral geïnteresseerd in onze logistieke aanpak van onze kanovakantie en onze uitrusting krijgt de nodige waardering. Voor hij weer terug keert bij zijn vrienden verderop op het strand, merkt hij nog op dat het wel heel bijzonder is dat vader en zoon dit soort dingen samen ondernemen. Daar hadden wij niet zo bij stil gestaan.....

Zondag 9 juli, er blijft een aardige branding voor de kust staan, maar verderop op zee lijkt het wat rustiger geworden. We moesten maar weer eens wat gaan doen. Het voordeel van hier zee kiezen is het vrij steile strand; je wacht een paar golven af en je bent vlot. Daarna is het een kwestie van de breker induiken en zorgen dat je heelhuids het ondiepe gedeelte verlaat, punt van de kano recht op de golven! Er staat weer een flinke bries, ZW 4. Vervelende golven schuin op de kop. Bij landtong van Tour d' Omigna spookt het behoorlijk, we steken de Golfe de Peru nog over en gaan dan korter aan de kust varen. Na Punta di Trio vinden we een klein haventje en iets verderop was een strandje. Weer erg druk, maar voor een korte pauze best geschikt. Op dit strandje van Sagone komt even later een groep zeekanoërs aan land. Franse toeristen, die zodra ze het restaurant honderd meter verderop ontdekken, de kano's, spatzeiltjes en peddels achterlaten bij de tochtleiding, die er blijkbaar aan gewend is de troep verder op te ruimen..... Op de topografische kaart is een kilometer of tien verder langs de kust een strandje ingetekend: Plage du Liamone, we willen daar een bivakplaatsje zoeken. In de Golfu di Liscia staat een behoorlijke branding op de stranden en de dieptelijnen op de kaart geven een vrij steil oplopende zeebodem aan. Brekers, maar ze zijn te hanteren. We vermoeden wat minder heftige zee iets verderop richting hotel en haventje. Vanaf de toppen van de achteroplopende golven kunnen we een mooi strand zien liggen en Maarten besluit als eerste te landen. Hij zet de kano mooi surfend op het strand; NKB-zeevaardigheid waardig.

Op afstand heb ik het hele gebeuren aardig kunnen volgen; ik werd soms een meter of zes hoger gezet door de golven. Maar ook comfortabele golven van deze hoogte willen weleens breken op minder comfortabele momenten. Bijvoorbeeld als ik net een tikje schuin lig! Een van die enorme golven breekt naast me, ik maak snel een hoge steun en ga hangen. Helaas, ik mag de Middellandse Zee even vanaf de andere kant bekijken. Op het moment dat ik omlig verbaas ik me erover dat zowel mijn hoed als mijn zonnebril nog steeds op hun plaats zitten. Een geslaagde eskimorol brengt me weer bij de inadembare zuurstof en ik ben er best een beetje trots op dat ik zo rustig gebleven was en de tijd nam te overdenken wat ik moest doen. Sommige successen duren maar kort; meteen word ik door een volgende breker gepakt. Een nieuwe rol lukt niet en ik probeer een pawlata, maar ik heb het gevoel dat de golven me juist deze keer tegenwerken. Spatzeil los! Het strand was niet ver weg; met de kano voor me uit zal ik zwemmend de kant bereiken. Ik krijg echter met geen mogelijkheid mijn boot recht voor me; hij blijft rechts van me en

is telkens weer opnieuw gewillig slachtoffer van de golven. Al zwemmend kom ik geen meter vooruit. Maarten heeft ondertussen vanaf het strand in de gaten dat er iets fout moet zijn en komt naar me toe zwemmen. Met z'n tweeën lukt het de kano aardig recht voor de brekers uit te krijgen, maar ook zoonlief ontdekt dat we zwemmend niet veel opschieten. Hij klimt in de kano, terwijl ik vanaf de achterzijde de zaak in balans houd. Omdat ik door de achteropkomende golven steeds vervaarlijk dicht met mijn hoofd naar de massieve achterpunt geduwd word, besluiten we dat Maarten de kano naar het strand brengt en ik erheen zwem. We wisten toen nog niet wat er zo bijzonder is aan dit strand van Liscia: de stroming is er verraderlijk en de mui waarin ik zwem heeft al aardig wat slachtoffers gemaakt. Vandaag heeft de hele dag de rode waarschuwingsvlag uitgehangen en is er voortdurend gepatrouilleerd door de reddings-brigade. Weten wij veel om 21.00 uur als het strand er stil en verlaten bijligt! Het lukt me, mede dankzij het feit dat ik mijn zwemvest aanheb, om een van de markeringslijnen van het zwemgedeelte te bereiken. Ik maak hiervan gebruik om het strand te bereiken en voel dat de sterke stroming me voortdurend probeert onderuit te halen. Op het strand negeren we het bord "Camping et Caravaning Interdite" en planten de tent tussen de kano's in. Die avond gaan we echt niet meer op zoek naar een legale bivakplaats.

We hebben vandaag zo'n dertig kilometer gevaren.

Maandag 10 juli. Omdat we op een strand kamperen wat overdag blijkbaar best druk bezocht wordt en er aardig wat bebouwing om ons heen zichtbaar wordt bij het eerste ochtendlicht, breken we de tent af en gaan verder met slapen. Niemand zal ons van "Camping" kunnen beschuldigen! Zo tegen een uur of tien, het wordt al weer drukker op het strandje, vertrekken we. De zee is redelijk rustig hier in de baai. Na Tour d'Ancone is het weer gedaan met de rust; er staat een flinke deining. Golven die je doen denken aan Zuidlimburgse weilanden. We peddelen een paar uurtjes door dit waterige heuvellandschap en genieten van het kustlandschap dat we dan weer wel en dan weer helemaal niet te zien krijgen. Pas bij de toren van Pelusella worden de golven echt vervelend en we besluiten na Golfu di Lava een stukje strand voor een kleine pauze op te zoeken. Enige luwte is er eigenlijk alleen te verwachten voor Capo di Fenò en bij het gehuchtje Saliccia vinden we een aardig kiezelstrandje. Het is nog vroeg in de middag. Blijven we hier? We nemen ruim de tijd voor het middageten: pannenkoeken van Adventure Food. Gewoon water bij het hele spul, schudden en bakken met het bijgeleverde palmvet. Zelfs de stroop zit er bij. We zijn nog maar net klaar met onze maaltijd of er komen twee lokale retrievers enthousiast op ons af. Ze blijken erg amicaal te zijn en geenszins van plan ons verder met rust te laten. De honden blijven irritant aanwezig en we besluiten voor de komende nacht een ander plekje op te zoeken. We varen om Kaap Di Fenò heen en vinden in de Anse de Minaccia een perfect strandje. Alleen lopen er wat wilde ezels rond. Dan kun je beter een paar aanhalige honden rond je tent hebben! We peddelen een stukje verder en zien in de verte de beruchte eilandengroep Iles Sanguinaires; dan zien we links van ons een aardig zandstrandje, een perfecte plaats voor een overnachting. We slapen nog maar net of we worden gewekt door een paar stevige onweersknallen en even later horen we het getik van regen op de binnentent. We haasten ons uit de tent om de buitentent op te zetten. Maarten breekt hierbij een persoonlijk record buitentent-opzetten en kruipt na een minuut nat de slaapzak weer in. Ondanks het vocht binnen en buiten de tent slapen we als rozen door alle onweer heen.

Dinsdag 11 juli, het ziet er maar somber uit vandaag, zwaar bewolkt en een stevige bries uit het ZW. Dat wordt weer werken vandaag. Na een stevig ontbijt: iets met eierpoeder met wat water en dat er dan na het bakken uitziet en smaakt naar omelet. Niet verkeerd. Alleen de koffie wordt nog traditioneel met filtertje en filterzakje gezet. Tegen elf uur glijden de kano's het woelige water in en scheppen we richting De Bloedige Eilanden, de toegangspoort tot de Golf van Ajaccio. Het zal een uur of een geweest zijn als we tussen Iles Sanguinaires doorvaren en wellicht wat meewarig door de toeristen rond en op de toren bekeken worden. Die ploeteraars in die kleine bootjes tussen die enorme rotsen en respect afdwingende golven.... Een uurtje later zitten we in de buurt van een strandje waar ergens verscholen tussen de vele restaurants een camping moet zijn. Na een hoop gedoe met loeizware zeekano's over een bomvol strandje en met diezelfde vaartuigen een camping op met een gemiddeld hellingspercentage van 10%, vinden we toch

een aardig plekje om de eerstkomende nachten te kamperen, douches, wc's en een gelegenheid waar we morgen met een gerust hart de spullen kunnen achterlaten als we met het enkelspoor naar Calvi gaan om de auto op te halen. Met de stadsbus bereiken we Ajaccio en we zien op het station dat er morgen een trein om 07.00 en om 14.30 gaat. We nemen morgen die van halfdrie! Terug op de camping vinden we een pizzeria een aardig alternatief voor onze eigen kookkunst. De pizza margarita en het frisse Corsicaanse witte wijntje compenseren aardig de verschrikkelijke muziek die uit de naburige disco naar buiten galmt.

Woensdag 12 juli, het is behoorlijk mis met het weer vandaag! De regen komt met bakken naar beneden. We gaan desondanks wat vroeger naar de Corsicaanse hoofdstad om nog het een en ander te bekijken. Schuilend van portiek naar portiek, van zonnewering naar zonnewering doen we een poging droog te blijven. Even klaart het op en dat geeft ons de gelegenheid om een wanstaltig eerbetoon aan Napoleon I te fotograferen. Terwijl we in een restaurant wat eten breekt een tropische regenbui los. Halftwee, het is zowaar droog, gaan we richting station en het is een half uurtje later als we in de rij aansluiten bij het enige loket van het enige spoorlijntje van het hele eiland. Na een half uurtje wachten in een rij waar helemaal niets gebeurt en een loketbeampte die uitgebreid gedurende dat half uur in discussie is met een drukdoend Italiaanse gezin voor aan de rij, horen we dat de trein van 14.30 "complet" is. Als we toch aandringen, kunnen we een kaartje kopen en we haasten ons naar de overvolle trein. In de bagageruimte tussen de fietsen vinden we nog een hangzitplaats. De eerste twintig kilometer van het traject is dus erg oncomfortabel reizen met een treintje dat hortend en stotend door een schitterend berglandschap, over oeroude bruggen en door plaatsjes als Vero, Bocognano, Vivario rijdt. Geleidelijk wordt de trein leger, veel wandelaars doen een stuk van de GR20 en beginnen in Venaco, Corte of Ponte Leccia. We kunnen nu redelijk comfortabel in slecht verende en krakende treinstoelen van het uitzicht genieten. Het regent nog steeds, de mist verbergt de meeste bergtoppen in de verte. Na Ponte Leccia klaart het op en de eucalyptusgeur van de Corsicaanse maquis dringt door tot in de treinwagons. Wandelaars met veel te veel bepakking, GR20-lopers met snij- en schaafwonden op ledematen, dikke Duitse toeristen in zomerse kleding en een zonnebril aan een koordje op de borst zijn onze reisgenoten. Na zes uur treinen stappen we zowaar uit op de plaats waar we een week daarvoor onze kano's de spoorrails over droegen naar het strand. Op de camping staat de auto nog steeds compleet, cowboyverhalen over grootschalige auto-inbraken op dit eiland ten spijt. De terugweg naar Ajaccio: dezelfde route als de trein, alleen nu zitten er even wat meer hellingen en haarspeldbochten in het traject. Het wordt snel donker, het landschap bergachtiger, de snelheid geringer. In het licht van de koplampen zien we vosjes oversteken, een uiltje kan zich voor onze autoruit nog net het vege lijf redden, een kudde zeer donkere runderen duikt ineens op midden op de N193 en tenslotte moeten we vet op de rem voor een overstekend everzwijn. Tegen elf uur zijn we weer terug op de camping in Ajaccio, goed moe. Een dag niet kunnen varen, toch jammer.

Donderdag 13 juli, vandaag wederom een verplichte rustdag: er moest een kano gerepareerd worden. Gelukkig hadden we bij Nimbus ooit een workshop over het werken met polyester gedaan; het bleek een nuttige investering geweest te zijn. In het reparatiesetje treffen we alle ingrediënten aan om de beschadigingen aan de Mariner te verhelpen. De vakman moet daar straks thuis maar even verder mee. Je moet vrij vlug werken met polyester, vandaar dat we ook snel klaar waren en de rest van de dag het uithardingproces alleen maar kunnen bevorderen door overal mooi verder vanaf te blijven. We besluiten naar de Bloedige Eilanden te gaan en daar via een zeer ongebruikelijke route –hebben we toch nog even geklommen op Corsica! - naar Tour de la Parata te klauteren. Toeristische attracties op Corsica kun je trouwens herkennen aan de pislucht in de hoeken van het fenomeen. Eenmaal boven bij de Genuaanse toren moeten we toegeven dat een paar kano's daar beneden tussen die rotsen en schuimende golven voor menige andere vakantieganger er heftig uitgezien moet hebben; wij hebben er in ieder geval de grootste lol eergisteren gehad!

Vrijdag 14 juli. Om 08.00 uur vertrekken we vanaf de camping; we hebben tenslotte een rit van 120 kilometer door een zeer heuvelachtig landschap voor de boeg. Een kwartier later rijden we ons muurvast in een van de smalle straten van de Corsicaanse hoofdstad! Wie volgt er dan ook de omleidingborden in deze stad uitgerekend op de Franse nationale feestdag! De bull-bar van onze auto laat enige sporen achter op een goed fout geparkeerde Citroën, die bij nader inzien helemaal niet op slot staat en eenvoudig met behulp van wat toeschouwers naar een wat meer gelukkige plek te duwen is. Maarten vindt het allemaal best spannend en is even blij dat hij niet aan het stuur zit (dat soort momenten heeft hij deze vakantie wel meer gehad.....). Eenmaal de stad uit de N196 met zijn vierduizend bochten volgend, proberen we verkeersborden zònder kogelgaten te ontdekken. Vooral de borden met de Franse plaatsnamen boven of onder de Corsicaanse benaming hebben het moeten ontgelden. Er zijn zelfs schutters die blijkbaar een hekel aan overstekende schapen gehad hebben en te oordelen naar het gat door dit verkeersbord moet het kaliber van het geweer zeer indrukwekkend zijn. Tijdens een korte stop bij een supermarkt valt mijn oog op een krantenbericht: "Drie jongelui zijn vorige week met hun auto verongelukt. De oorzaak blijkt een afgeketste kogel te zijn die zich door de voorruit boorde. De bijrijder blijkt de schutter te zijn van het fatale schot".

Vier uur na vertrek uit Ajaccio zijn we in de zuidelijkste stad van het eiland, een stad met een haven die beschermd wordt door 60 meter hoge rotswanden en een smalle toegang, de stad genoemd naar St. Bonifatius. Een heilige die zoals we allemaal weten op wrede wijze op zeep gebracht is door elfstedenschaatsers in Dokkum..... We rijden ons klem in het verkeer langs de promenade van de jachthaven en passeren een erewacht van legionairs. Alleen de chauffeur van de vrachtwagen voor ons viert vandaag blijkbaar de bestorming van de Bastille niet en gaat doodgewoon verder met laden en lossen bij bijna iedere winkel aan deze zeer smalle straat. We zitten eerste rang en kijken rechts de vele winkeltjes met hun toeristentroep en aan de linkerkant kijken we op de borden van de mensen die op het terras van hun lunch én de resultaten van de laatste roetmeting van onze Transit genieten.....

Ontruikt aan de stadsdrukte vinden we een mooie camping niet ver van de hoofdweg naar Porto-Vecchio. We vinden een "ga maar ergens staan" mooi schaduwrijk plekje onder een paar olijfbomen. We willen varen vandaag en gaan meteen op zoek naar een kleine baai ten noorden van Bonifatio. Bij een militair schietterrein, waarschijnlijk viert ook het Franse leger de quatorze juillet, vinden we een geschikte plaats om te vertrekken voor een tochtje langs de zuidkust richting 's eilands mooiste haven. Er staat wel wind in de baai, maar misschien valt het buitengaats allemaal best mee. We ronden het eerste uitstekende klif en ontdekken dat het daarbuiten spookt. Naderhand horen we dat het windkracht zeven was. "Une mer sauvage", golven lijken steeds hoger te worden en de witte schuimvlekken vormen lange strepen in de richting van de wind. We keren terug naar het strandje, waar vandaag vanwege de wind geen hond te zien is. We ontdekken ook nu dat het bij dit zware weer onprettig varen is met bijna lege kano's; we zijn verwend..... Terug op de camping gaan de kano's van de dakdragers en net als vele Fransen met hun verplichte snipperdag gaan we de stad in en laten ons aanvankelijk afzetten door een mademoiselle in een souvenirwinkel waar we een Corsicaanse vlag willen kopen. Uiteindelijk verlaten we de winkel met twee vlaggen met het morenhoofd. Geen flauwe fratsen met Maarten, dat weten ze daar inmiddels ook! Na het avondeten besluiten we naar het strandje van Palombaggia te rijden. Een schitterend zandstrandje in een baai met azuurblauw water, metershoge palmen en reuzencactussen zou een ideaal vertrekpunt zijn om het Reserve Naturelle Iles Cerbicales morgen als einddoel te nemen voor een kanotocht langs een stukje oostkust. De route erheen is echt de moeite waard: parcours pittoresque!! Alleen de terugtocht in de snel invallende duisternis van deze avond maakt het allemaal wel erg spannend en wederom is Maarten blij dat hij niet hoeft te rijden....

Zaterdag 15 juli, mooi zonnig weer, windkracht 7 tot 8. "Nous sommes pas fous!" Willen we vandaag toch genieten van de imposante krijtrotten van Zuid-Corsica dan zullen we dat te voet moeten doen. Bergschoenen aan, rugzakje met voldoende water en fotoapparatuur mee. Voor we vertrekken eerst weer smeren met factor 20. Iedere dag smeren we tegen zonnebrand. Altijd dragen we iets op ons hoofd: Maarten ziet er uit als een legionair; mijn hoed maakt al gauw een

Australische schapenboer van me. We vinden een vrij steil pad door de maquis ten westen van de haven. We bereiken schilderachtige baaien en ontdekken in een ervan een autowrak en vragen ons af hoe dat ding hier in 's hemelsnaam onder de krijtrotten gekomen is. In de volgende baai vinden we een compleet ingericht vakantiezeilkamp. We komen blijkbaar op het moment dat er geen groepen zijn; de zeilbootjes liggen netjes in de beschutte baai afgemeerd, dertig knalrode zwemvesten hangen te drogen en een van de begeleiders doet z'n siësta in een hangmat. Klimmend en wandelend door het kurkdroge struikgewas kunnen we ons een aardig idee vormen van de mogelijkheid van gigantische bosbranden hier op Corse. Deze week is er een flinke bosbrand bij Calvi geweest. Na twee-en-een-half uur zijn we weer terug bij de parkeerplaats. Een mooie, stevige wandeling door een gebied waar maar weinig mensen komen. Terug op de camping zien we een paar brandweerauto's op de parkeerplaats staan. Blijkbaar is de camping een strategisch centraal punt. Gelukkig hoeven ze vandaag niet uit te rukken en spelen ze hun zoveelste spelletje pétange. Je schijnt er goed in te worden als je lid bent van de brandweer....

Tegen 19.00 uur rijden we nog even richting Golfu Longa. Een zeer smal weggetje brengt ons tot net onder de vuurtoren van Sant Amanza. In de verte liggen de eilanden van Lavezzi en het poenige eiland Cavallo. Aan de horizon is nog net Sardinië te zien, een oversteek naar het Italiaanse eiland hebben we graag willen maken in de kayak, maar volgens de weerberichten blijft het deze week stormachtig en nogmaals: "Nous sommes pas fous!"

Vanavond hebben we live-muziek op het terras van het restaurant van de camping. Best mooi, Corsicaanse volksmuziek. Op vijftig meter van de buffetten en de muzikanten zitten we voor ons tentje onder het genot van de muziek, goedkope wijn en spaghetti met ratatouille. Weliswaar niet eerste rang, maar het smaakt er niet minder om.

Zondag 16 juli, het blijft stormen. We zijn even langs de citadel gewandeld. Boven op de weergang kun je tegen de wind in hangen. De wind voert een hoop gemeen scherp zand met zich mee; een zonnebril beschermt niet alleen tegen de zon! Naast de citadel en de voormalige kazerne van het Vreemdelingenlegioen is een begraafplaats. In eerste instantie ziet het er uit als een verzameling tuinhuisjes van beton. Eenmaal binnen de muren van deze dodenakker zien we op huisjes gelijkende familiegraven. Achter het glas van heuse voordeuren zijn graf galerijen te zien. Vanwege de harde rotsbodem worden in Zuid-Europa de overledenen in crypten bijgezet in plaats van begraven. Hele generaties liggen zij aan zij te wachten op de dag van de opstanding. We worden er een beetje stil van.

Terug op de camping, het ziet er niet naar uit dat er deze vakantie nog gekanood wordt, gaan we de kano-uitrusting spoelen. Tegen de avond zal alles weer lekker droog opgeruimd kunnen worden. Maarten zit de rest van de middag met z'n gedachten ergens op de Everest en leest het boek van Katja Staartjes in een ruk uit.

Maandag 17 juli. We vertrekken om ongeveer 10.00 uur richting Bastia. Bij Porto-Vecchio klimmen we naar Castello d'Arraggiu, een van de best bewaarde bouwwerken van de Torre-cultuur. Een nederzetting van ruim vierduizend jaar oud, een vreemd fort van graniet, gebouwd op een rotskaap. Een gigantisch entreeportaal, nissen en omwalling. Net zo indrukwekkend als het uitzicht vanaf het castello over de baaien van Porto-Vecchio en Pinarellu. De D159 volgend langs de oostkust zien we waarom ons juist de andere kant van het eiland aanbevolen werd: overvolle stranden hier en menig nudist zal verbaasd hebben opgekeken naar onze neopreenoutfit! Bij Aleria verlaten we de hoofdweg even om een Romeinse opgraving te bekijken. We lopen langs een Engels gezin: "This isn't boring. This is interesting. This is how the Romans built their ruins...." Net boven Bastia vinden we een kleine camping met drukke Italiaantjes; het is maar voor een nachtje.

Dinsdag 18 juli. Keurig op tijd melden we ons bij de incheckbalie van de veerboot. Vanwege "technische problemen" gaat onze gereserveerde snelboot vandaag niet. We moeten omboeken bij de andere maatschappij. Deze boot gaat pas om halfdrie en we zullen niet eerder dan 18.30 uur in Livorno aankomen. Een flinke streep door onze planning van de terugreis. Tergend langzaam vaart de Moby Dick Line door het zuidelijk gedeelte van de Ligurische Zee richting Itali

aanse vasteland. Aan bakboord zien we heel lang de grijze rotskust van Cape Corse en een poosje later menen een aantal Franse passagiers het eiland Elba in het vizier van hun verreijker te hebben. Tevergeefs speuren ze de kust af op zoek naar een voetstap van Napoleon; we varen langs Capraia! Meteen na het ontschepen haasten we ons richting autostrada met z'n vele tolpoorten en z'n veel te hoge brandstofprijzen. Net voor middernacht verlaten we La Bella Italia en duiken Zwitserland in. Na de Gotthardtunnel zoeken we een parkeerplaats en overnachten in de auto. Een grote auto heeft natuurlijk ook zijn voordelen!

Woensdag 19 juli, vandaag blazen we Helvetië uit en Duitsland via de links-rheinische door. Tegen 18.00 uur zijn we weer thuis. Een flink eind rijden om een week te kanoën langs een van 's werelds mooiste kusten en te genieten van al het verdere moois wat het eiland van de schoonheid te bieden heeft. Het was de moeite waard en we zouden nog een keer terug moeten om de rest van de westkust te doen.

